

“ԸՍԷ՛, ԻՆՉՊԷՍ ԼԵՑԸՆԵԼ...,”

Ա.Ռ.Ա.ԶԻՆՆ ԳԶՏԻԿԻՍ

ԱՆՈՆՑ՝ ՈՐ ԿՐՆԱՆ...

«Առանձնութիւնն այս ինչպէ՛ս», ըսիր մեղմով, «լեցընել...»
Հասակդ ամբողջ, բառերուդ մէջէն եղաւ srsմութիւն,
Ու շրթներէդ՝ թեւ առնող, չըպատմըող սարսուռներ
Կարծես ըսել ուզէին — ինչքան կանուխ ես մեծցեր...:

Դառն էր ինծի հաւատալ այդ շրթներուն, սարսուռին:

«Առանձնութիւնն այս ինչպէ՛ս, ըսէ՛, ինչպէ՛ս լեցընել...»
— Խարսեաց յոյսէ՛ն, երազէ՛ն, խոր սէրերէ՛ն, հըրդենէ՛ն
Երկինքներու աստղերուն, զոհաբերման, զըթուրեան,
Եւ ակերուն բխումէն ազնուազգի հոգիին...:

«Ըսէ՛, ինչպէ՛ս լեցընել...» գիտե՛ս, աղուո՛րս, անդունդն այդ,
Խորունկ բարձունքն է լոյսէ, զոր լեցընել լոկ կրնան
Մարդերը սուրբ, մարգարէ, աստուածներու մօտ կեցող...:
Զի լիութիւնն ինքն իր մէջ առանձնութիւնն է արդէն...:

Ո՛չ մարգարէ, եւ ո՛չ սուրբ, եւ սակայն դուն կը փորձես,
Խեղճ իմ պզտիկ, լեցընել առանձնութիւնն այդ պղտոր,
Ու չես խորհիր թէ արեան բազմամիլիոն գնդիկներ՝
Ամէն մէկը մէյ մէկ մարդ, է՛ւ մարգարէ, է՛ւ գիտուն,

Զէ՛, չեն կրցած մինչեւ ցարդ, խորիսխ մը սիրտ լեցընել...:

